

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA JUNY 2024

CONVOCATORIA JUNIO 2024

Assignatura: HISTÒRIA D'ESPANYA

Asignatura: HISTORIA DE ESPAÑA

BAREM DE L'EXAMEN:

BAREMO DEL EXAMEN:

1ª) Responda a una de las dos opciones (hasta 1 punto)

a) DE LOS DOCUMENTOS 1 y 2 Describa el tipo de fuentes utilizadas.	b) DE LOS DOCUMENTOS 3 y 4 Describa el tipo de fuentes utilizadas.
---	---

2ª) Responda a una de las dos opciones (hasta 2,5 puntos)

a) DE LOS DOCUMENTOS 1 y 2 Identifique y clasifique las ideas de los textos, situándolas en el contexto histórico correspondiente.	b) DE LOS DOCUMENTOS 3 y 4 Identifique y clasifique las ideas de los textos, situándolas en el contexto histórico correspondiente.
---	---

3ª) Defina DOS de los conceptos siguientes (hasta 2 puntos)

Legitimismo Monarquía	Guerra Civil Fascismo
--------------------------	--------------------------

4ª) Responda a una de las dos opciones (hasta 2,5 puntos)

1. Exponga los principales obstáculos y las distintas corrientes de oposición política y social a la monarquía constitucional de Amadeo de Saboya y la I República, en relación con las fuentes documentales referidas.	2. Exponga la Guerra Civil española, haciendo énfasis también en las implicaciones internacionales de la misma, en relación con las fuentes documentales referidas.
---	---

5ª) Responda una de las dos opciones (hasta 2 puntos)

1. Explique el origen, las circunstancias y los sucesos de las guerras carlistas en España durante el siglo XIX.	2. Explique el papel jugado por el militarismo en la historia reciente de España (1930-1981).
--	---

DOCUMENTOS PROPUESTOS

Documento 1

“Mi querido hermano:

En folletos y periódicos se han dado a conocer bastante mis ideas y sentimientos de hombre y de Rey. Cediendo, sin embargo, al general vehementísimo deseo que ha llegado hasta mí desde todos los pueblos de la Península, escribo esta carta [...].

Yo no puedo, mi querido Alfonso, presentarme a España como pretendiente a la Corona; yo debo creer y creo que la Corona de España está ya puesta sobre mi frente por la santa mano de la ley. Con ese derecho nací, que es al propio tiempo obligación sagrada; mas deseo que ese derecho mío sea confirmado por el amor de mi pueblo. Mi obligación, por lo demás, es consagrar a este pueblo todos mis pensamientos y todas mis fuerzas; morir por él o salvarle.

Decir que aspiro a ser Rey de España y no de un partido es casi vulgaridad; porque ¿qué hombre digno de ser Rey se contenta con serlo de un partido? En tal caso se degrada a sí propio, descendiendo de la alta y serena región donde habita la majestad y a donde no pueden llegar rastreras y lastimosas miserias. Yo no debo ni quiero ser Rey sino de todos los españoles; a ninguno rechazo, ni a los que se digan mis enemigos, porque un Rey no puede tener enemigos; a todos llamo y les llamo afectuosamente en nombre de la Patria, y si de todos no necesito para subir al trono de mis mayores, quizás necesite de todos para establecer sobre sólidas bases la gobernación del Estado y dar fecunda paz y libertad verdadera a mi amadísima Patria.

[...] Yo sé que tengo el deseo ardiente de acometerla y la resuelta voluntad de terminarla, mas no se me esconde que las dificultades son imponderables y que no sería hacedero vencerlas sin el consejo de los varones más imparciales y probos del reino, congregados en Cortes que verdaderamente representen todas las fuerzas vivas y todos sus elementos conservadores. Yo daré con esas Cortes a España una ley fundamental que, según expresé en mi carta a los soberanos de Europa, espero que ha de ser definitiva y española”.

Fragmento de la carta-manifiesto al Infante don Alfonso de Carlos de Borbón y Austria-Este, París, 30 de junio de 1869.

Documento 2

“Cuantos me han escrito, muestran igual convicción de que solo el restablecimiento de la monarquía constitucional, puede poner término a la opresión a la incertidumbre y a las crueles perturbaciones que experimenta España [...].

Por virtud de la espontánea y solemne abdicación de mi augusta madre, tan generosa como infortunada, soy único representante yo del derecho monárquico en España [...].

Afortunadamente la Monarquía hereditaria y constitucional posee en sus principios la necesaria flexibilidad y cuantas condiciones de acierto hacen falta para que todos los problemas que traiga su restablecimiento consigo sean resueltos de conformidad con los votos y la conveniencia de la nación. No hay que esperar que decida yo nada de plano y arbitrariamente. Sin Cortes no resolvían los negocios arduos los príncipes españoles allá en los antiguos tiempos de la monarquía; y esta justísima regla de conducta no he de olvidarla yo, en mi condición presente, y cuando todos los españoles están ya habituados a los procedimientos parlamentarios. Llegado el caso, fácil será que se entiendan y concierten las cuestiones por resolver, un príncipe leal y un pueblo libre.

Nada deseo tanto como que nuestra patria lo sea de verdad. A ello ha de contribuir poderosamente la dura lección de estos tiempos, que si para nadie puede ser perdida, todavía menos deberá serlo para las honradas y laboriosas clases populares, víctimas de sofismas pérfidos o de absurdas ilusiones.

Cuanto se está viviendo enseña, que las naciones más grandes y prósperas, donde el orden, la libertad y la justicia se adunan mejor, son aquellas que respetan más su propia historia [...].

[...] Sea la que quiera mi propia suerte, ni dejaré de ser buen español, ni como todos mis antepasados, buen católico, ni como hombre del siglo, verdaderamente liberal”.

Manifiesto del príncipe Alfonso de Borbón, 1 de diciembre de 1874, La Época, Madrid, 27-XII-1874, p. 3.

Documento 3

“¡Trabajadores de París! ¡Demócratas franceses!

Desde la España que lucha por su libertad y por la libertad de todos los pueblos, [...] venimos aquí, al París de la Comuna y de la Gran Revolución, a deciros en qué condiciones luchan nuestros combatientes. [...] Consciente de lo que nuestra lucha significa, el pueblo español prefiere morir de pie a vivir de rodillas. Al lado de los rebeldes, apoyándolos en su agresión contra la República y contra el pueblo, participan fuerzas fascistas extranjeras, cuyos aviones bombardean las abiertas ciudades españolas. [...] ¡Camaradas y amigos franceses! [...] ¡Ayudadnos! ¡Ayudad a nuestro pueblo a defenderse! [...] A las armas de los rebeldes hay que poder oponer fusiles, aviones, cañones. Defendemos la causa de la libertad y de la paz. [...] Ayudadnos a impedir la derrota de la democracia, porque la consecuencia de esta derrota sería una nueva guerra mundial, que todos estamos interesados en impedir y cuyos primeros combates se libran ya en nuestro país [...].”

Discurso de Dolores Ibárruri, París, 8 de septiembre de 1936.

Documento 4

“En el mes de julio de 1936 había en España un régimen político legítimo (...). Un partido político o varios grupos políticos que no estaban conformes con la política republicana ni con la propia República (y hasta ahí estaban dentro de su derecho), resuelven derrocar la República y cambiar por la fuerza la política nacional; y tomando como arma para realizar sus designios a una gran parte del ejército español (y ahí ya empieza el delito), se rebelan contra el régimen republicano.

[...] Si la rebelión, la perturbación gigantesca del orden público en España, no hubiera tenido más que los elementos y las fuerzas y los fines que demostró el primer día y en los días inmediatos, hace ya muchos meses, a las pocas semanas de su comienzo, que la rebelión se habría agotado.

A estas alturas, a esta distancia del origen, no creo que quedará una sola persona en el mundo, que conozca los asuntos de España, que pueda negar que sin el auxilio de las potencias extranjeras, la rebelión militar española habría fracasado. [...] La guerra está mantenida, pura y exclusivamente, no por los militares rebeldes, sino por las potencias extranjeras, que sostienen una invasión clandestina contra la República española”.

Discurso de Manuel Azaña en la Universidad de Valencia, 18 de julio de 1937.

PROVES D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT

PRUEBAS DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

CONVOCATÒRIA JUNY 2024

CONVOCATORIA JUNIO 2024

Assignatura: HISTÒRIA D'ESPANYA

Asignatura: HISTORIA DE ESPAÑA

BAREM DE L'EXAMEN:

BAREMO DEL EXAMEN:

1ª) Responeu a una de las dues opcions (fins a 1 punt)

a) DELS DOCUMENTS 1 i 2 Descriuiu el tipus de fonts utilitzades.	b) DELS DOCUMENTS 3 i 4 Descriuiu el tipus de fonts utilitzades.
---	---

2ª) Responeu a una de las dues opcions (fins a 2,5 punts)

a) DELS DOCUMENTS 1 i 2 Identifiqueu i classifiqueu les idees dels textos, i situeu-los en el context històric corresponent.	b) DELS DOCUMENTS 3 i 4 Identifiqueu i classifiqueu les idees dels textos, i situeu-los en el context històric corresponent.
---	---

3ª) Definiu DOS dels conceptes següents (fins a 2 punts)

Legitimisme Monarquia	Guerra Civil Fascisme
--------------------------	--------------------------

4ª) Responeu a una de las dues opcions (fins a 2,5 punts)

1. Exposeu els principals obstacles i els diferents corrents d'oposició política i social a la monarquia constitucional d'Amadeu de Savoia i la I República, en relació amb les fonts documentals referides.	2. Exposeu la Guerra Civil espanyola, fent èmfasi també en les implicacions internacionals d'aquesta, en relació amb les fonts documentals referides.
--	---

5ª) Responeu una de las dues opcions (fins a 2 punts)

1. Expliqueu l'origen, les circumstàncies i els successos de les guerres carlistes a Espanya durant el segle XIX.	2. Expliqueu el paper jugat pel militarisme en la història recent d'Espanya (1930-1981).
---	--

DOCUMENTS PROPOSATS

Document 1

“Estimat germà,

En fullets i periòdics s'han donat a conèixer bastant les meues idees i sentiments d'home i de Rei. Cedint, no obstant això, al general vehementíssim desig que ha arribat fins a mi des de tots els pobles de la Península, escric aquesta carta [...].

Jo no puc, benvolgut Alfonso, presentar-me a Espanya com a pretendent a la Corona; jo he de creure i crec que la Corona d'Espanya està ja posada sobre el meu front per la santa mà de la llei. Amb aqueix dret vaig nàixer, que és al mateix temps obligació sagrada; però desitge que aqueix dret meu siga confirmat per l'amor del meu poble. La meua obligació, d'altra banda, és consagrar a aquest poble tots els meus pensaments i totes les meues forces; morir per ell o salvar-lo.

Dir que aspire a ser Rei d'Espanya i no d'un partit és quasi vulgaritat; perquè, quin home digne de ser Rei s'acontenta amb ser-ho d'un partit? En tal cas es degrada a si mateix, descendint de l'alta i serena regió on habita la majestat i on no poden arribar rèptils i llastimoses misèries. Jo no dec ni vull ser Rei sinó de tots els espanyols; a ningú rebutge, ni als qui es diuen enemics meus, perquè un Rei no pot tenir enemics; a tots els anomene i els cride afectuosament en nom de la Pàtria, i si de tots no necessite per a pujar al tron dels meus majors, potser necessite de tots per a establir sobre sòlides bases la governació de l'Estat i donar fecunda pau i llibertat vertadera a la meua estimadíssima Pàtria.

[...] Jo sé que tinc el desig ardent d'escometre-la i la resolta voluntat d'acabar-la, però no se m'amaga que les dificultats són imponderables i que no es podria vèncer-les sense el consell dels homes més imparcials i probes del regne, congregats en Corts que veritablement representen totes les forces vives i tots els seus elements conservadors. Jo donaré amb aqueixes Corts a Espanya una llei fonamental que, segons vaig expressar en la meua carta als sobirans d'Europa, espere que ha de ser definitiva i espanyola”.

Fragment de la carta-manifest a l'Infant Alfons de Carles de Borbó i Àustria-Est, París, 30 de juny de 1869.

Document 2

“Els qui m'han escrit mostren igual convicció que només el restabliment de la monarquia constitucional pot posar terme a l'opressió a la incertesa i a les cruels pertorbacions que experimenta Espanya [...].

Per virtut de l'espontània i solemne abdicació de la meua augusta mare, tan generosa com infortunada, sóc únic representant jo del dret monàrquic a Espanya [...].

Afortunadament la Monarquia hereditària i constitucional posseeix en els seus principis la necessària flexibilitat i totes les condicions d'encert que fan falta perquè tots els problemes que porte el seu restabliment siguen resolts de conformitat amb els vots i la conveniència de la nació. No cal esperar que decidisca jo res de pla i arbitràriament. Sense Corts no resolien els negocis arduos els prínceps espanyols allà en els antics temps de la monarquia; i aquesta justíssima regla de conducta no he d'oblidar-la jo, en la meua condició present, i quan tots els espanyols estan ja habituats als procediments parlamentaris. Arribat el cas, fàcil serà que s'entenguen i concerten les qüestions per resoldre, un príncep lleial i un poble lliure.

Res desitge tant com que la nostra pàtria ho siga de veres. A això ha de contribuir poderosament la dura lliçó d'aquests temps, que si per a ningú pot ser perduda, encara menys haurà de ser-ho per a les honrades i laborioses classes populars, víctimes de sofismes pèrfids o d'absurdes il·lusions.

Tot el que s'està vivint ensenya, que les nacions més grans i pròsperes, on l'ordre, la llibertat i la justícia s'adunen millor, són aquelles que respecten més la seua pròpia història [...].

[...] Siga la que vulga la meua pròpia sort, ni deixaré de ser bon espanyol, ni com tots els meus avantpassats, bon catòlic, ni com a home del segle, veritablement liberal”.

Manifest del príncep Alfons de Borbó, 1 de desembre de 1874, La Época, Madrid, 27-XII-1874, p. 3.

Document 3

“Treballadors de París! Demòcrates francesos!

Des de l'Espanya que lluita per la seua llibertat i per la llibertat de tots els pobles, [...] venim ací, al París de la Comuna i de la Gran Revolució, a dir-vos en quines condicions lluiten els nostres combatents. [...] Conscient del que la nostra lluita significa, el poble espanyol prefereix morir dempeus a viure de genolls. Al costat dels rebels, donant-los suport en la seua agressió contra la República i contra el poble, participen forces feixistes estrangeres, els avions de les quals bombardegen les obertes ciutats espanyoles. [...] Camarades i amics francesos! [...] Ajudeu-nos! Ajudeu el nostre poble a defensar-se! [...] A les armes dels rebels cal poder oposar fusells, avions, canons. Defensem la causa de la llibertat i de la pau. [...] Ajudeu-nos a impedir la derrota de la democràcia, perquè la conseqüència d'aquesta derrota seria una nova guerra mundial, que tots estem interessats a impedir i els primers combats de la qual es lliuren ja al nostre país [...].”

Discurs de Dolores Ibárruri, París, 8 de setembre de 1936.

Document 4

“Al mes de juliol de 1936 hi havia a Espanya un règim polític legítim (...). Un partit polític o diversos grups polítics que no estaven conformes amb la política republicana ni amb la mateixa República (i fins ací estaven en el seu dret), resolen derrocar la República i canviar per la força la política nacional; i prenent com a arma per a realitzar els seus designis una gran part de l'exèrcit espanyol (i ací ja comença el delicte), es rebel·len contra el règim republicà.

[...] Si la rebel·lió, la pertorbació gegantesca de l'ordre públic a Espanya, no haguera tingut més que els elements i les forces i les finalitats que demostrà el primer dia i en els dies immediats, fa ja molts mesos, a les poques setmanes del començament, que la rebel·lió s'hauria esgotat.

A hores d'ara, a aquesta distància de l'origen, no crec que quedarà una sola persona al món que conega els assumptes d'Espanya, que pugua negar que sense l'auxili de les potències estrangeres, la rebel·lió militar espanyola hauria fracassat. [...] La guerra està mantinguda, purament i exclusivament, no pels militars rebels, sinó per les potències estrangeres, que sostenen una invasió clandestina contra la República espanyola”.

Discurs de Manuel Azaña a la Universitat de València, 18 de juliol de 1937.